

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה זאת לעד בני ישראל: כי אביכנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודקש ונפה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות
צරות ועתה לשירה זאת לפניו לעד לא השבח מפני זרעך כי דעתך
את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו להם מזבחם זהה, אל תפנו אל אלהים אחרים! אל תעבדם, ואל תפנו את
בריתך! ובשער זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדלות והعملיות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסתית ישרים (פרק א) ז"ל, "וכפי השיעור אשר כבש את
יצרנו ותאותינו, ונתרחק מן המרתקים אוינו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו
ישmach בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמחה העצומה של מי הפורים, את האורה ושמחה ושםון ויקר, עליו
לשימים אל לבו את עבודתם של ישראל ביוםיהם, שהשו בתשובה לבבב שלם
וروح נשברה, עד שנהיין "יהודים", נוצרי "dot יהודית", מרוחקים מכל דבר הקשור
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו די'קיא, שברואבי היהודים לשלווט
בhem ונהפוך הוא אשר ישלווט היהודים מהמה בשנאייהם, צכו ל"קימו וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלומים עליהם", ל"יום משותה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "הנימים קאללה נזקרים ונעשים בכל דור ודור,
משפחחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר, וימי הפורים קאללה, לא יעברו מותך
היהודים, וזכרם, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק ביוםיהם, אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית,
כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שאי
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעם ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמה בו" ביוםינו אלה, כשאורה של הגאולה כבר מבצבץ וועלה.]

שםחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יוכנו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודי" יcone, כמו שאמר הכתוב "שמחה וששון ליהודים", ליהודים די'קיא.
"יהודי" הוא והכופר בעבודה זהה (כדייאת מגילה י, א), והmortarak מהבליהם של
הגוים, והmortarak בכל נימי נפשו בספר נחלהו, תורתנו הקדושה "dot יהודית".
לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארה הימנה.

אלכל / היי' פָּרָאַן

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנותו של המן - שנות הדת

"ונגידו ליהמן לראות העמודו זכבי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהוד" (אסטר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, ששנותו המן למרדכי לא הייתה מעצם ה"חוצה" שמרדי כי לא השתחווה לו. אלא שנאה מיוחדת עליו בלבד, בכלל זה שמרדי היה "יהודי".
ובביאור הדברים כתב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהוד – ולפיכך היה שנותו עלייו רב מאד, כי אין שנאה שנאת הדת", עכ"ל. כמובן, שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנות הדת. שנות המן למרדכי הייתה בכלל שהוא יהודי, היהודי יש לו דת, יש לו תורה האומורה לו שאסור להשתחוח בעבודה זרה. ושנות הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "ויבץ בצעקו וגוי כי הגידו לו את עם מרדכי", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאיןו כורע מלחמת שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגזרותיו הייתה לעקר אות הדת, וכך
שכתב הגר"א עה"פ (פסוק ו) "ויבקש המן – פירוש לעקור הדת". ובכן, מכיוון שכל
עיקר שנותו של המן למרדכי – ולעמו – הייתה על עסקית, אךطبعי הדבר, שאת
חיצי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "dot יהודית".

על מי גזר המן? כתיב: "ויבקש הפון להשמיד את כל היהודים אשר בכל
מלכות אחשוריוש עם מרדכי". ומה אם אלה הנקרים "עם מרדכי"? אמורים ח"ל
(מגילה י, ב): "אמר רבא, בתחילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו רבנן
– ולבסוף בכל היהודים".

"עם מרדכי" מאנינהו? רבנן! הם מהה אשר עוררו את שנותו של אותו רושע
באופן כה נורא. וכל קר למה? כי רבנן מהה "יהודים", היהודי יש לו תורה, היהודי
יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוחות להמן. ואתה זה לא היה המן מסוגל לסייע.

עובדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמתי?

מתו ממשימה דמהר"ל דיסקין זצ"ל, שאמר על הצורות הרבות שייפוי באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליךער איד' ניצל". כשהשאלוהו, "ומי הוא עהרליךער איד'"?
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למדך שכך היא המידה: מי שמוביל מוהגים,
הוא הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחיק האmittים, ובוגדים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידיינו מהגר"ח מולא זין בשם רבו הגר"א (כפי שמצווא בספר
אמונה והשגחה להגר"ש מלצון), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאל הששי, ופסוקי כל סדרא מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זה עולה, שהשנה הנוכחית מוכנות נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, נראה
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק י) כתוב ביטר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שهما כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הריש עיקר מתרת המן היתה לבטל אותם מן המצווה.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, "וחכל היה מפי 'עם מרדכי' דהינו יהודים, שבשלבךך לך רעד מרדכי", עכ"ל.
ג. והינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה המועדת לנו, במלא הקדשה ורום המעל, ולא כמו קודם כן, שחלק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל kali תואר "הארץ".